

John Dickson Carr
The Mad Hatter Mystery
1951

- © Владимир Молев, превод, 2003 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление и корица, 2003 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2003 г.

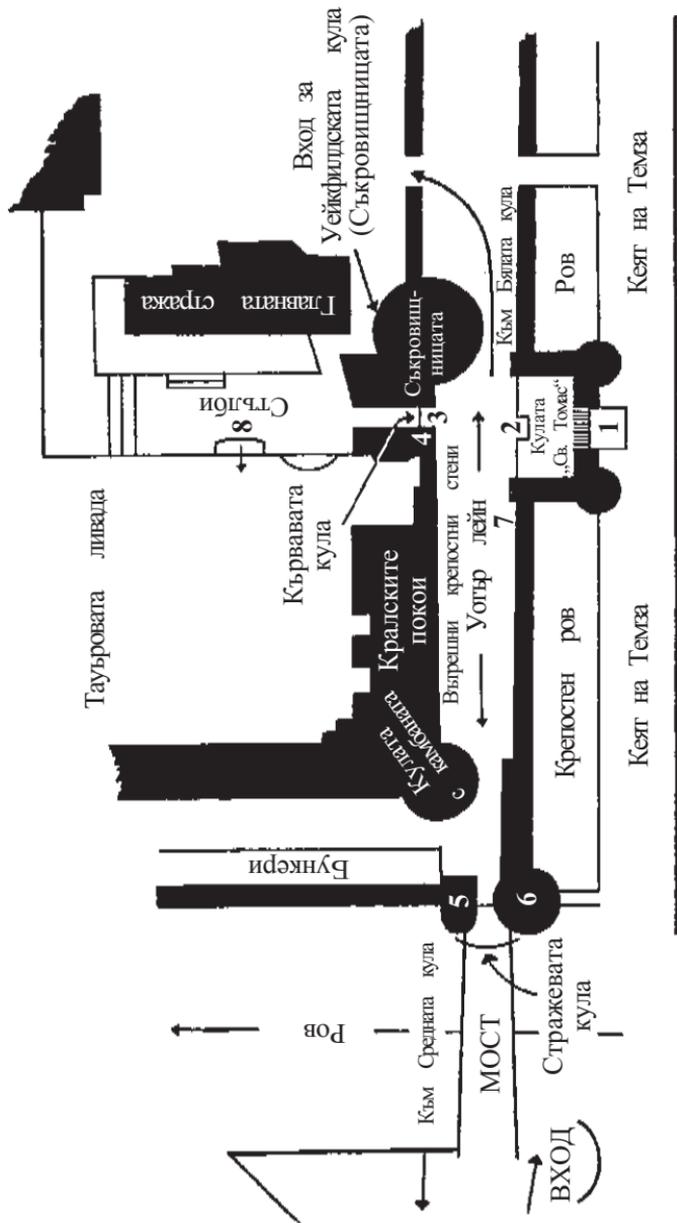
ISBN 954-528-388-2

ДЖОН ДИКСЪН КАР

Лудия шапкакар

Превод от английски
Владимир Молев

КНИЖЕВНА КЪЩА **tryst**, 2003 г.

ТЕМЗА

Схема на южната част на Тауър откъм кея на Темза

Читателите сигурно е забелязал, че Кървавата кула, която толкова често се споменава в книгата, е построена над портата, обозначена в схемата с цифрата 3. Тази порта всъщност не е вход за самата Кървава кула, а е на входа за пътя, който минава покрай Уейнфийлдската кула. Входът за Кървавата кула е откъм Тауърската ливада и до него се стига по няколко стълби от горестомения път, посочени тук с цифрата 8.

1. Портата на предателите
2. Мястото, където е открит трупът
3. Входът под Кървавата кула
4. Прозорецът, от който Паркър е видял Дрискол с непознатия
5. Стаята при Стржасвата кула, в която се провеждат разследването и разпитите
6. Залата на стржасата, в която са забържани посетителите и турците
7. Мястото, на което е стояла госпожа Ларкин

1.

Кон със съдийска перука

Всичко започна както повечето приключения на доктор Фел – в бара. И започна с трупа, открит досами стълбите при Портата на предателите в Тауър¹. Но всъщност започна най-вече заради странната шапка на покойника, която по никакъв начин не се връзваше с костюма му за голф. Това бе най-ужасната част от историята и за известно време цялото разследване заплашваше да се превърне в истински кошмар от шапки.

На пръв поглед в една шапка няма нищо страшно. Всеки нормален човек минава без особена тревога край витрина, пълна с разните му там видове украшения и приспособления за глава. Даже и край уличен фенер със закачена на него полицейска фуражка може да минем, без да ни хрумне нещо повече от мисълта, че това е проява на нечие недорасло чувство за хумор. Затова, когато прочете статията във вестника, младият Рампол бе склонен да погледне на цялата тази

¹Tower of London – архитектурна забележителност, известна също като Лондонската кула, крепостта Тауър или Лондонската тъмница, защото е била използвана и за затвор – бел. прев.

история тъкмо по този начин – със снизходителна усмивка.

Но главният инспектор Хадли не бе толкова сигурен.

Двамата чакаха доктор Фел в „Скотс“, елитния бар на „Пикадили“. Рампол се бе настанил удобно в сепарето пред халба бира и внимателно наблюдаваше главния инспектор. Чувстваше се малко объркан. Бе пристигнал същата сутрин от Америка и напорът на събитията му се виждаше доста внезапен.

– Често съм си мислил за доктор Фел, сър – поде той. – Като че ли разбира от всичко...

Събеседникът му се усмихна леко. Според Рампол едва ли имаше човек, който да не харесваше главния инспектор от криминалния отдел на Скотланд ярд. Той бе от този тип хора, които най-точно могат да бъдат описани като стегнати и спретнато облечени, имаше мустаци на военен и носеше косата си – с цвета на потъмняла стомана – гладко вчесана. Още от пръв поглед в очите на безпристрастния наблюдател се набиваше едно основно негово качество – главният инспектор бе като дремещ, но всъщност дебнеш хищник.

– Отдавна ли го познавате? – попита Хадли.

– Не, не, от юли миналата година – американецът сам доста се изненада от този факт. – Боже Господи! Струва ми се, че са минали години! Той... тъй да се каже... ме запозна със съпругата ми.

Хадли кимна:

– Сещам се. Когато разследваше случая „Старбърт“, нали? Тогава Фел ми телеграфира от Линкълншир да му изпратя някои от моите хора... – оттогава бяха минали малко повече от осем месеца... В съзнанието на Рампол нахлуха картините от ужа-

свършващите събития в „Бърлогата на вещиците“¹, той ясно си спомняше как доктор Фел бе сложил ръка на рамото на убиеца на Мартин Старбърт. Но това вече бе минало. В настоящето имаше само щастие... и Дороти. Главният инспектор отново се усмихна: – И ако не се лъжа, след това вие откъгнахте младата дама. Фел се изказа особено ласкаво за вас... Но и той самият се справи блестящо със случая – добави Хадли внезапно. – Питам се...

– Дали ще успее и сега?

Лицето на събеседника му се издължи:

– Не прибързвайте със заключенията си, моля. Да не би отново да надушвате престъпление?

– Ами понеже той ми изпрати бележка, че ще се срещнем с вас тук, аз реших...

– Може и да сте прав – отвърна Хадли. – Имам предчувствие – докосна сгънатия вестник в джоба си, поколеба се дали да го извади, и се намръщи. – Но ми се струва, че този случай като че ли е по-подходящ за него, отколкото за мен. Битън се обърна лично към мен като към приятел, а и това едва ли е работа за Скотланд ярд. Но пък не искам да го разочаровам. Предполагам, чували сте за сър Уилям Битън?

– Колекционерът ли?

– Точно той. Фел спомена, че историята вероятно ще ви заинтригува. Да, става въпрос именно за букиниста Битън. Макар че аз го познавам още от времето, преди да се оттегли от политиката – погледна часовника си. – Трябва да дойде тук в два заедно с Фел.

Изведнъж зад гърба им избумтя едно гръмогласно „Аха!“. На входа се извиси огромна фигура, раз-

¹Препратка към романа на Джон Диксън Кар „Бърлогата на вещиците“ – бел. прев.

махваща енергично бастун. Единствените други посетители в заведението – двама търговци, които разговаряха приглушено в ъгъла – се извърнаха стреснато при величавата поява на Гидеон Фел.

За Рампол доктор Фел бе самото възбуждение на блажено отминалите дни на радостно безгрижие, яростни изблици и безкрайни разговори около камината. Внезапно на американеца му се прищя да си поръча още една бира и да запее от радост. Докторът изглеждаше по-дебел и огромен от всякога. Дишаше тежко. Червенобузестото лице блестеше, малките очички святкаха зад очила, вързани на широка черна панделка. Изпод засуканите мустаци грееше широка усмивка, многобройните брадички се тресяха развълнувано. На главата бе кацнала вечната широкопола свещеническа капела, а шкембето му заплашваше да пукне по шевове огромно черно наметало.

– Хей, хей, хей! – провикна се добродушно той още от прага, дотъркаля се до сепарето и сграбчи ръката на Рампол. – Драго ми е да те видя, момчето ми! Безкрайно се радвам! Дай да те огледам – да, изглеждаш чудесно. Как е Дороти? Великолепно! Щастлив съм да го чуя. Милата ми съпруга ѝ праща сърдечни привети...

Пред някои хора човек инстинктивно се прекланя и е готов да разкрие и най-съкровения си тайни. Доктор Фел бе един от тях. С величественото си пуфтене той пропъждаше всевъзможните задръжки и правила на етикета и събеседникът му тутакси забравяше всяка преструвка. При появата му Хадли изведнъж се отпусна и махна на келнера.

– Това тук сигурно би ви заинтригувало – главният инспектор подаде на новодошлия листа с вината и продължи с маска на невинно спокойствие: – Макар

че всички препоръчват коктейлите. Особено този, наречен „Ангелска целувка“...

– Какво?! – подскочи в креслото си доктор Фел.

– Или пък „Любовна наслада“...

– Бррр – изръмжа доктор Фел и се взря напрегнато в листа с вината. – Млади човече – обърна се той към келнера, – наистина ли сервирате такива неща?

– Тъй вярно, сър – потрепери несъзнателно келнерът.

– Младежо – продължи докторът, бършейки бавно очилата си, – давате ли си сметка, какви са пораженията от пагубното американско влияние върху добрата стара Англия? Къде ви е акълът? Уважавайте поне малко почитените любители на чашката!..

– Може би все пак ще си поръчате нещо? – предложи Хадли, за да прекъсне тирадата му.

– Една голяма бира – отсече докторът. – Светла! – измъкна табакерата си със сумтене и я предложи на събеседниците си, а келнерът отнесе празните чаши. С първото целебно вдишване на дима докторът се отпусна щастливо в креслото. – Младият ни приятел ще ви каже, Хадли – избоботи Фел, размахвайки пурата, – че от няколко години работя върху книгата си „Английските навици за пиене от зората на човечеството до наши дни“, и при мисълта, че ще се наложи да включа тези неща – така наречените коктейли – дори и само в приложението, направо се изчервявам. Та те звучат достатъчно отвратително да бъдат и безалкохолни напитки. Аз... – замълча, малките му очички запремигаха зад очилата. До сепарето им колебливо се бе приближил свит, строго облечен мъж, който вероятно бе управителят на заведението. Очевидно нещо го притесняваше и колкото и да му бе неудобно да прекъсне разговора на посетителите, събираше